

ירושלים, 7.12.39

בבוקר, באיחור של שעה, נפתחה הישיבה של הועד הסועל הציוני
המזוטצם, הראסונה לאחר הקונגרס, שהיתה סוקדשת לבירור המצב המדיני.
הדיון לא נסתיים, ובערב החליטו - זהו נדמה לי המקרה הרשון בישיבות
כאלה - להפסיק את הווכוח ולדחות את סיומו לישיבה שניה, שנועדה
להתאסף בעוד שבועיים בערך. גם תשובתי לווכוח נדחתה על ידי כך.

מיד לאחר הישיבה נדרסנתי עם חברים של משרד "האיחור".
הסברתי להם את מצב הענינים לרגל שאלת ההרחבה, מדוע חברינו
בלונדון, ביחוד ד"ר וייצמן, דורטים צרוף שני חברים: גסיר ולוקר,
ההתנגדות שקמה בתוך המרציה הציונית באנגליה על ידי פעולתו של
פרלצווייג וחלק הבלתי ציונים ועל הסכך של ההרחבה בירושלים.
אוחלט להביא את הענין לדיון מטומף של מרכז המפלגה ומשרד
ה"איחור".

ב-9:00 עד 11:00 אימה לי שיחה עם סנסור היוצא פחר לאמריקה.
שוב בררנו את שאלת ההרחבה.

העסרתי אותו על המצב המדיני, כפי שהוא נראה לי. הסברתי
לו את הסכויים של גרוד עברי, על הפעולה שיש לעשות באמריקה.
טובן שלא יכולתי להפטר מבלי דיון על השאלה הערבית.
